

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **B. V.**, zastoupena JUDr. Lenkou Kulhavou, advokátkou se sídlem v Praze, Slezská 19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2005, č. j. 64 Az 157/2004 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2004, č. j. OAM- 2520/VL-07-03-2004. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o azyl stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí s výše uvedeným rozsudkem, aniž by specifikovala důvody pro podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka dále v obecné rovině namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu a dovolávala se čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Uvedla, že její problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru, ale znemožňují ji žít doma. Navíc ji jde o život ze strany věřitelů. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena k dalšímu projednání. Současně požádala o přiznání odkladného účinku, o ustanovení bezplatného právního zástupce, o osvobození od soudních poplatků a o tlumočníka.

Krajský soud zaslal stěžovatelce dne 18. 1. 2006 přípis č. j. 64 Az 157/2004 - 42, prostřednictvím kterého stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení zaslala soudu zpět řádně vyplněný a podepsaný formulář – vyjádření o osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na výzvu soudu stěžovatelka nijak nereagovala.

Dne 2. 3. 2006 proto krajský soud usnesením č. j. 64 Az 157/2004 - 46 stěžovatelce právního zástupce neustanovil. Výrokem č. II pak stěžovatelku vyzval, aby do 1 měsíce od doručení usnesení doložila do spisu plnou moc pro advokáta, který ji bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti a taktéž doplnila kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a uvedla rozsah, v jakém rozhodnutí napadá. Současně stěžovatelku poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve lhůtě doplněna, soud kasační stížnost odmítne. Stěžovatelka na výzvu soudu reagovala doložením plné moci pro JUDr. Kulhavou datovanou dne 29. 3. 2006. Kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna nebyla. Proto krajský soud dne 10. 5. 2006 opětovně zástupkyni stěžovatelky zaslal výše uvedené usnesení a požádal o doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce. Zástupkyni stěžovatelky bylo usnesení doručeno dne 12. 5. 2006. Zástupkyně stěžovatelky ani přes opětovnou výzvu kasační stížnost v uložené lhůtě nedoplnila.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Jelikož se jí zpochybňuje pravomocné rozhodnutí krajského soudu, stanoví zákon poměrně přísně její obsahové náležitosti. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecně vymezenými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

V daném případě se stěžovatelka v kasační stížnosti omezila na vyslovení nesouhlasu s rozhodnutím soudu, ale žádným způsobem důvody kasační stížnosti nespecifikovala a nekonkretizovala. Pouze v obecné rovině namítala, že ministerstvo při projednávání její žádosti o azyl porušilo § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu a odvolala se na čl. 53 Příručky, aniž by ke svým tvrzením uvedla konkrétní argumentaci. Bez bližší konkretizace však nelze stěžovatelkou uvedené důvody podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou však stížená nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatelky sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

V projednávané věci kasační stížnost stěžovatelky zákonné náležitosti neobsahovala. Krajský soud stěžovatelku správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnou otázkou se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, v němž vyslovil názor, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť jednak se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně a jednak by to bylo i nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu